

HOOFDSTUK 11

DE ZAAK *ROMEO & JULIET*

De rest van de tocht door de dichte Italiaanse bossen, 5,2 kilometer lang, was in stilzwijgen afgelegd. Geen van de teamleden had z'n mond opengedaan. De sfeer was slecht. *Team Mortis* was nog geen uur samen en de maskers waren al afgevallen. Nielsen liep met de GPS een groot open grasveld op. Het apparaat gaf aan dat de bestemming bereikt was. Buiten het hoge, dorre gras en de bomen rondom was er niets te zien.

Ver weg klonk geronk, maar het kwam steeds dichterbij. Een helikopter schoot over de bomen tot boven de grote open plek. Het gras werd plat geblazen door het draaien van de gigantische schroef. Nielsen en Andreas waren allerminst onder de indruk. Lichtgewicht Erika zette *wel* grote ogen op. Ze had nog nooit zo'n kolossale helikopter van dichtbij gezien. Toen het toestel aan de grond stond stapte er één man uit die direct zijn helm van z'n hoofd nam. Het was Brian die vriendelijk glimlachte.

'En? Elkaar een beetje leren kennen?'

Erika kon haar baas wel z'n kop inslaan! Hij had hen de tocht samen laten afleggen en informatie gelekt om zo een confrontatie uit te lokken. En het was hem nog gelukt ook! Brian Bailey schepte plezier in dit soort psychologische spelletjes.

'Erika en Nielsen, blij dat jullie trein DF-134 van 10.20 uur overleefd hebben.'

Geen reactie. Wat konden de neef en nicht daarop zeggen? Brian zou het overigens ook niet op prijs stellen om een reactie te krijgen!

‘Instappen, dan kunnen we vertrekken.’

Nielsen, Andreas en Erika liepen resoluut naar de helikopter. Felix bleef verstijfd staan, zijn gezicht trok wit weg.

‘Felix? Kom je?’ vroeg Erika. Hij schudde van *nee*. Erika begreep het al gauw: de computernerd had vliegangst en hoogtevrees.

‘Kom op, we hebben weinig tijd!’ riep Brian geïrriteerd.

‘Stap gewoon in’, zei Nielsen.

‘Nee, ik doe het niet.’

‘Je moet!’ zei Brian.

‘Je hebt me toch gehoord?’

Brian glimlachte, terwijl Nielsen en Andreas instapten.

‘Wat je wilt, Felix, dan blijf je maar hier. Kom Erika.’

Het meisje kon haar oren niet geloven. Zou Brian een van de teamleden zomaar dumpen? Had hij echt *zo* weinig respect voor zijn mensen? Ze rende door het hoge gras naar Felix toe en nam hem bij z’n arm.

‘Kom, ik zal je helpen.’

Felix zuchtte.

‘Ik vind zo’n vliegding echt niet leuk.’

‘Dat kan geen kwaad. Iedereen heeft toch het recht om ergens bang voor te zijn?’

Erika glimlachte, nam zijn hand en streelde die lief. De Franse jongen voelde zijn bloed al weer wat sneller stromen en liet zich gevlaid door Erika meevoeren. Verstand op nul, instappen en wegwezen!

Een halfuurtje later, na een mooie tocht over het prachtige Gardameer, waren ze geland.

De vier jongeren stonden met Brian te midden van een indrukwekkend, heuvelachtig natuurgebied. Het *Parco Regionale Della Lessinia* was een immens uitgestrekte, ongerepte groene long: tientallen kilometers van het zuiverste bos en hoge grasvelden ten noorden van de antieke stad Verona. In tegenstelling tot de drukke cultuurstad – twintig kilometer zuidelijker op de kaart van Italië – leek hier nog nooit een mens geweest te zijn. Een kleine waterval mondde

kronkelend tussen de bomen uit in een gigantisch meer. De waterplas was zo groot dat Erika met moeite aan de horizon het rotsige heuvellandschap kon waarnemen dat het water omringde. Zo ver ze kon zien was er niets anders dan dichte bossen, struikgewas en een paar onherbergzame vlaktes. Aan de oever van het meer werd gedurende zijn lange geschiedenis maar één bouwwerk opgetrokken. De lichtgele steen van het bouwwerk ging naadloos over in de groene omgeving.

Erika kreeg de verrekijker van Nielsen. Ze bekeek de prachtige 19e-eeuwse gebouwen die in een groot vierkant een enorm binnenplein omringden. Misschien was het ooit een abdij geweest of het landgoed van een grootgrondbezitter.

‘Het is de Klassieke Academie van Enrico Moretti’, vertelde Brian. ‘Alleen de kinderen van de rijkste en meest voornamelijk uit Italië en Zuid-Europa komen hierheen om lessen te volgen. Acteren, Kunsten en Ballet.’

Erika gaf de verrekijker aan Andreas. Hij keurde haar geen blik waardig, maar nam wel de verrekijker aan waarmee hij de horizon afzocht naar de prachtige academie. Het schoot door zijn gedachten dat de mooie blondine van gisteren, Florence, er ook balletles volgde.

‘Marco was hier de afgelopen weken bezig met een zaak, *Dossier QL1*. Of nog beter: de zaak *Romeo & Juliet*.’

Erika kon Marco nog zien dansen: de perfecte uitvoering van de solo van *Romeo* op de prachtige muziek van Prokofiev, alleen voor haar ...

‘Marco moest infiltreren in deze academie, als danser. De excentrieke choreograaf en ex-balletdanser Enrico Moretti bereidt immers een grote dansvoorstelling voor, ter gelegenheid van de opening van het Italiaanse Filmfestival. Hij zal er voor president Vico Rodrigues en zijn verloofde Jianna Figini het romantische ballet *Romeo & Juliet* van Prokofiev laten opvoeren.’

‘Oké’, lachte Andreas. ‘We weten allemaal dat Marco goed kon dansen. Waarom moest hij dat hier bewijzen?’

‘Het was alleen maar een cover. Er hangt een donkere schaduw over de voorbereidingen van het stuk.’

Brian liet een foto zien van een bloedmooi Italiaans tienermeisje met een rond gezichtje en donkere ogen.

‘De achttienjarige Rachele Traini was een van de meest ervaren danseressen van de academie en een van de twee kanshebsters om de rol van *Juliet* te mogen dansen tijdens die bewuste voorstelling. Vier weken geleden verdween ze, één dag nadat haar de rol werd toegewezen. ’s Middags ging ze tussen twee lessen door de natuur in en ze is nooit teruggekeerd.’

‘Een ongeval?’ vroeg Nielsen.

‘De hele omgeving werd uitgekamd. Aan het meer vonden ze haar gsm terug.’

‘Werd ze ontvoerd?’

‘Zo goed als zeker!’

Brian verschoof de foto en haalde een foto van een nòg jonger meisje tevoorschijn. Het lichtgewichtje had goudblonde haren en een engelengezichtje.

‘Terwijl de politie zich suf zocht naar Rachele, ging het leven op de academie verder. Enrico Moretti concentreerde zich op Laisa Blanco. Het meisje is amper veertien, maar een absoluut toptalent. Enrico kroonde haar tot zijn *Juliet*, een kans die ze kreeg omdat Rachele verdwenen was.’

‘Dus je denkt dat zij met de ontvoering van Rachele te maken heeft?’ vroeg Felix. ‘Concurrentie?’

‘Integendeel. Twee weken geleden verdween Laisa, ook één dag nadat haar de rol van *Juliet* werd toevertrouwd. Dat begint op een patroon te lijken.’

Erika schrok. Waren de twee talentvolle tienermeisjes ontvoerd omdat ze de rol van *Juliet* mochten dansen?

‘Jullie zullen wel begrijpen dat Enrico Moretti ontzettend gefrustreerd was door het verlies van zijn twee grootste talenten, en dat maar enkele weken voor de belangrijkste voorstelling uit zijn leven!’

Het lijkt erop alsof iemand probeert hem te boycotten. Ouders raken in paniek en halen hun meisjes van de academie af, al werd er extra bewaking ingeschakeld.'

'Ik zou mijn dochter ook weghalen', zuchtte Felix. 'Wie wil nu nog die vergiftigde rol dansen?'

'Het nieuws baart ook de Italiaanse president zorgen, die de voorstelling met zijn verloofde Jianna wil bijwonen. Daarom voerde Marco voor *Team Mortis* officieus een spionageonderzoek uit, buiten de wet om.'

Andreas keek op en vroeg: 'Is een simpele verdwijningszaak niet het werk van de Italiaanse politie?'

'Laisa Blanco is niet zomaar iemand. Ze is het nichtje van Jianna Figini. Er is dus heel wat extra bezorgdheid bij president Vico Rodrigues, een goede vriend van me. Hij heeft niet al te veel vertrouwen in zijn Italiaanse rechercheurs en heeft me gevraagd een geheim onderzoek uit te laten voeren.'

Brian Bailey kende Vico Rodrigues van vroeger, bij MI-6. De Mortis baas wilde een tweede uitglijder, na Marco's drugsincident, dan ook absoluut voorkomen.

'Daarenboven is er iets heel gek aan de hand met die tweede verdwijning, iets wat gelukkig niet gelekt is naar de pers. Enrico Moretti wil het absoluut geheim houden om paniek te vermijden.'

Brian Bailey vouwde een groot wit papier open. Op het gekreukte plan stond een blauwdruk van de academie van Moretti. Enkele plekken waren gemarkeerd met een kruisje. Met een snelle blik zag Erika 'Kamer Rachele', 'Kamer Laisa' en 'Kamer Marco' op het plan gekrabbeld staan.

'Wat ons erg veel zorgen baart,' grinnikte Brian Bailey nerveus, 'is dat Laisa brutaal uit haar slaapkamer werd ontvoerd, 's nachts. Hoogst eigenaardig, want op de academie van Enrico heerst een strikt huisreglement en het pand is beveiligd met diverse hypermoderne elektronische sloten.'

Brian Bailey wees op het plan.

'Eén elektrisch cijferslot buiten aan de poort, één aan elke buiten-

deur, en één aan elke kamerdeur. Het is een kleine versterkte burcht.'

Andreas gluurde met de verrekijker naar het domein. De lichtgele muren van het gebouw bestreken vier verdiepingen. Vanaf de buitenkant naar het binnenplein klimmen zou nog net lukken, maar met een ontvoerd meisje opnieuw buiten raken was zo goed als onmogelijk.

'Er moet iemand van binnenuit gewerkt hebben', verzuchtte hij.

Brian Bailey knikte.

'De kans is groot dat onze ontvoerder de academie perfect kent en van daaruit zijn plannen smeedt.'

Erika staaarde naar de foto's. Rachele en Laisa leken naïeve en gelukkige meisjes. Welke zieke geest haalde het in z'n hoofd om al hun dromen af te nemen, alleen omdat ze de rol van *Juliet* mochten dansen?

'Heeft Marco iets kunnen ontdekken?' vroeg Nielsen.

Brian schudde ontkennend z'n hoofd en klonk voor het eerst die dag kwaad en onbeheerst.

'Hij is twee weken aan de slag geweest, undercover in Verona. Ik heb hem niet kunnen bereiken en hij heeft niet één keer spontaan contact met me opgenomen. Jullie weten hoe het voor hem is afgelopen. Hij heeft het team verraden, in de steek gelaten voor drugs, en hij is om het leven gebracht.'

Andreas werd er stil van. Hij voelde het bloed in zijn lijf koken. Hij wilde Brian z'n vet geven, maar na de ontdekking van de GHB, gisteren bij Pablo Ricci, was Andreas minder zeker van Marco's onschuld. Steels ving hij een glimp op van Erika. Hij kon merken dat ook zij het er moeilijk mee had.

'De verdwijning van Rachele Traini en Laisa Blanco is onze toprioriteit. Ik wil mijn goede vriend Vico niet teleurstellen!'

'Hoe gaan we de zaak aanpakken?' vroeg Nielsen.

Brian keek grijnzend naar Erika.

'Ik heb jullie toch een nieuw vriendinnetje cadeau gedaan?'

'Ik?' schrok Erika.

‘Jij hebt ook ballet gedanst èn je spreekt perfect Italiaans. Jij gaat auditie doen voor de rol van *Juliet*, de plaats innemen van Laisa Blanco, en zo infiltreren in de academie van Moretti.’

Brian kuierde argeloos naar de helikopter.

‘Wat? Dat gaat zomaar niet!’ riep ze. ‘Ik ben helemaal niet goed genoeg om in zo’n academie mee te draaien.’

‘Je moet jezelf niet onderschatten. Ik ken je achtergrond.’

‘De choreografie van *Romeo & Juliet* is een van de moeilijkste die er zijn! Ze zullen me echt niet zomaar aannemen!’

‘Dat zal wel moeten want jij bent ons meisje binnen. Jij moet informatie verzamelen en de puzzelstukjes in elkaar passen.’

‘En als ik niet door Enrico’s auditie kom?’

‘Mislukken is geen optie’, antwoordde Brian, haar moordend aankijkend. ‘Ik zou maar vast beginnen met oefenen als ik jou was.’

Brian stapte in de helikopter. Nielsen volgde hem en sprak op gedempte toon.

‘Brian, als jouw verhaal klopt, dan is dit plan toch veel te gevaarlijk?’

‘Een infiltratie is altijd gevaarlijk.’

‘De ontvoerder houdt meisjes in het oog die de rol van *Juliet* dansen. En dat is precies wat je Erika wilt laten doen! Zo maak je van haar een levende schietschijf.’

‘Hoe kunnen we anders die ontvoerde meisjes terugvinden? We moeten de dader ontmaskeren, in de academie van Moretti.’

‘Toch niet met levend aas? Erika heeft nul procent ervaring!’

‘Ze zal haar plan wel trekken, geloof me’, knipoogde Brian en hij keerde Nielsen de rug toe. Er was bij hem nooit ruimte voor discussie.

Andreas bleef verstomd staan. Dit werd een ramp! Erika werd de spil in hun onderzoek? Hun belangrijkste infiltrante? Hij zag *Dossier QL1* allerminst zitten. Of beter: de zaak *Romeo & Juliet*.

*

Het was al bijna nacht toen *Team Mortis* met Brian Bailey bij een rustiek Italiaans huisje aankwam, meer dan honderd jaar geleden opgetrokken in typische, okergele steen. De mooie villa in *Castagne*, in een dorpse buitenwijk van Verona, werd hun uitvalsbasis en een deel van hun cover. De vier tieners gooiden hun rugzak met kleren vermoed op de tafel. De woonkamer was gezellig en warm ingericht. Computernerd Felix klikte onmiddellijk zijn MacBook open, op zoek naar een internetverbinding.

Op bevel van Brian Bailey droegen Nielsen en Andreas een voorraad etenswaren en een metalen koffer naar binnen. Het team mocht beschikken over een paar vuurwapens, communicatiemateriaal en een lichte lading explosieven. Andreas wilde de sleutel van het slot nemen, maar Nielsen was het voorval met Erika aan het water nog niet vergeten.

‘Die zal ik wel bewaren.’

Felix grinnikte.

‘Die Enrico laat er geen gras over groeien. Hij is goed bezig om zoetjesaan *hot news* te worden in Italië. Kijk eens hier!’

De drie tieners liepen nieuwsgierig naar Felix toe. Hij tikte op het scherm van zijn MacBook. De sociale netwerksite *Facebook* was geopend.

‘Enrico heeft een eigen pagina gemaakt, waarin hij schrijft over de verdwenen Rachele Traini en Laisa Blanco.’

Nielsen schudde ongelovig z’n hoofd.

‘Meen je dat echt? Wat een rare kerel!’

‘Moet je horen’, zei Felix, en las de woorden van Enrico voor.

‘Toen ik het nieuws kreeg dat ook mijn toptalent Laisa verdwenen was stortte mijn wereld in. Ik begrijp echt niet waarom iemand mij zoveel pijn wil doen. Wie moet ik nu de rol van Juliet laten dansen?’

Onder het artikeltje stond een foto van Enrico en Laisa. De choreograaf had er een tekst bij geplaatst: *“Ik en mijn muze Laisa, in betere tijden.”*

‘Men kan proberen om me te kraken, maar ik zal niet breken. Ik ben het aan president Vico en de fantastische Jianna Figini verplicht om van deze voorstelling de allermooiste ooit te maken, de beste versie van Romeo & Juliet aller tijden!’

‘Wat een media-geile blaaskaak’, sneerde Andreas.

Felix klikte verder en toverde nieuwe informatie tevoorschijn.

‘Het heeft wel zijn effect. Dit is echt ongelooflijk! De pagina van Moretti is een paar weken oud, maar heeft ondertussen al bijna twee miljoen Facebook fans gescoord, 1.967.341 om precies te zijn. En met 210.000 extra fans per dag is het de snelst groeiende Facebook-pagina in Italië.’

Over het hele land volgden de mensen het tragische verhaal van Enrico Moretti, de smeuge details rond de verdwijningszaak, en het emotionele dagboek van de excentrieke choreograaf. Enrico was een man met gevoel voor dramatiek. Felix klikte gretig door de verzameling foto’s die in het fotoboek met de naam *Romeo & Juliet* waren opgenomen.

Brian Bailey kwam de woonkamer binnen. Hij zag de vier tieners rond de laptop staan en beval hun geïrriteerd aan tafel te gaan zitten.

‘Genoeg fotootjes bekeken? Ik zou graag opschieten!’

Omdat Erika en Andreas het best Italiaans spraken, waren zij de enige twee die door Brian werden aangewezen om ook echt te infiltreren in Verona. Nielsen en Felix zouden zich gedeisd houden en ondersteunen. Brian schoof Erika en Andreas elk een paspoort onder de neus.

Erika geloofde haar ogen niet. Naast een keurige foto van haarzelf stond ‘Erika Fabiano’ vermeld op het paspoort. Geboren in Bologna. In minder dan een seconde was ze Italiaanse geworden, een nieuw personage met een nieuw verleden en een nieuwe achtergrond.

Brian lachte.

‘Proficiat! Vanaf nu zijn jullie broer en zus!’

Andreas kreeg ongeveer eenzelfde paspoort, met een mooie foto

van hemzelf en de naam 'Andreas Fabiano'. Hij was plots een jaar ouder, zodat ook zijn rijbewijs in orde was.

Erika kon aan zijn gezicht merken dat Andreas hier niet *happy* mee was. Hij mocht Erika niet, laat staan dat hij zich de komende weken met plezier zou uitgeven voor haar broer.

'Ik vind dit een slecht plan.'

'Het is het enige plan.'

'Zij is hier niet klaar voor! Ik doe het niet.'

'Je zult wel moeten! En ik wil dat jullie elkaar helpen', zei Brian. 'Jullie zijn de kinderen van een rijke industrieel uit Bologna. Hij verhandelt exotische luxe producten en is altijd op reis met jullie moeder. Jullie kwamen hier wonen omdat Erika haar droom waar wilde maken, ballet dansen in de academie van Moretti.'

Andreas stond op.

'Dit kan niet waar zijn', mompelde hij bij zichzelf.

'Maak je niet zo druk. Je mag spelen dat je stinkend rijk bent. Je krijgt een oldtimer cabrio onder je kont en kleren van Armani, Versace en Prada. Er zijn ergere dingen! Toch?'

Andreas bleef Brian ijzig aanstaren, stormde de kamer uit en sloeg de deur hard achter zich dicht. Felix glimlachte naar de onzekere Erika.

'Hij draait wel bij ...'

Andreas was naar de bovenste verdieping van de rustieke villa gevlucht. Het oude dakraam bracht hem op de steile, versleten rode pannen. Een uur lang zat hij daar, alleen. De omgeving sliep, de maan hing als enige lichtbron hoog boven de uitgestrekte natuur. Het deed hem goed om alles eventjes op een rijtje te zetten. Het waren heftige dagen geweest. Marco's dood, de nieuwe opdracht ... En morgen zou het pas echt beginnen.

Een motor sloeg aan. Twee lichtbundels dreven over het zwarte landschap de horizon tegemoet. Brian Bailey was vertrokken. Andreas hoorde vanuit de dakkapel voetstappen kraken op het parket. Hij wist niet of hij wel zin had om te praten.

'Aha, zit je hier!' klonk de vertrouwde stem van Nielsen. Voorzich-

tig kroop hij door het raam en zocht met zijn voet steun in de kope-
ren dakgoot. Een val van acht meter kon dodelijk zijn!

‘Dit zou niks voor Felix zijn’, grapte Nielsen en hij ging naast An-
dreas zitten. De vrienden kenden elkaar al bijna drie jaar. Ze vonden
het allebei een genot om zo samen van de stilte en de rust te genie-
ten.

‘Gisteren begon ze zomaar te huilen’, fluisterde Nielsen. Andreas
verroerde geen vin.

‘Ik vroeg wat er aan de hand was. Maar ze kon bijna geen ant-
woord geven. Ze hapte met horten en stoten naar adem. Ik probeer-
de haar te troosten. En toen vertelde ze me uiteindelijk met heel veel
moeite dat ze Marco miste. Weet je, makker, ik denk dat mijn nichtje
jouw broer echt heel graag mocht.’

Andreas leek wel een standbeeld. Soms kon hij zich storen aan
Nielsen: als hij belerend, serieus of pathetisch klonk.

‘Erika heeft er niet voor gekozen dat Marco drugs ging dealen. Hij
heeft haar ook serieus in de problemen gebracht. Net als ons alle-
maal trouwens.’

‘Dat is niet waar’, zei Andreas kwaad. ‘Of begin jij ook al te zeiken
dat Marco een verrader is, de Judas van *Team Mortis*?’

Nielsen beet op zijn lip en hield zijn eerlijke reactie tegen.

‘Blijf nu kalm, Andreas!’

‘Nee, ik blijf niet kalm! Marco was geen dealer!’

‘Hij heeft twee weken niets van zich laten horen!’

‘En toen? Jij weet toch ook hoe Marco werkte, dat hij zijn eigen
weg ging? Dat hij een hekel had aan Brian? Of misschien had hij ge-
woon de kans niet om iets te laten weten!’

‘Twee weken lang?’

‘Hij zou nooit voor het geld kiezen! Komaan Nielsen, het gaat hier
over Marco! Mijn broer!’

Nielsen zuchtte en krabde door de donkere pluk haar op z’n voor-
hoofd.

‘Die lompe trut had hem gewoon uit het water moeten halen. Dan
had hij nu nog geleefd!’ snauwde Andreas.

Nielsen pakte Andreas bij z'n kraag. De jongen schrok.

'Luister goed. Morgen gaat *die lompe trut* naar de academie, of jij dat nu leuk vindt of niet. Als zij goed genoeg is en de rol van *Juliet* mag dansen, dan loopt ze gevaar. Dan kan die *freak* die we zoeken zijn pijlen ook op haar richten.'

Nielsen duwde Andreas achteruit, tegen de pannen.

'Marco is dood en daar kunnen we niets meer aan doen. Maar als jij ons *team* in de steek laat en mijn nichtje sterft, dan heb jij ook een moord op je geweten. Is het dat wat je wilt?'

Nog voor Andreas kon antwoorden was Nielsen alweer verdwenen: hier had hij geen zin meer in.

Andreas ging languit op de pannen liggen. Hij was toch een beetje onder de indruk. Nielsen was niet het type vriend dat hem zomaar zou afvallen. Zijn woorden zinderden na.

Plots hoorde Andreas enkele voorzichtige klanken voorbij dwarrelen, klassieke muziek. Had iemand een radio aangezet? Nielsen was nog maar net weg en Felix kon het ook niet zijn. De Franse jongen hield meer van foute techno, vreselijke muziek!

Via de dakkapel klom hij naar de nok van het dak. Naargelang hij hoger kwam, werden de klanken steeds duidelijker hoorbaar. Aan de achterkant van het huis was een felle beveiligingsspot aangebracht die het dakterras op de eerste verdieping verlichtte. Erika liep het terras op, sloot de gordijnen en het raam achter zich alsof niemand haar mocht zien. Ze had haar rode haren vastgebonden in een kort staartje en droeg een nauwe witte legging en een zwart balletpak. Ze koos op de cd-speler die op de vensterbank stond het nummer dat ze wilde horen, waarna ze aarzelend middenop het terras ging staan. Op de tonen van Prokofiev's *Romeo & Juliet* begon ze te dansen.

Geconcentreerd maar sierlijk bewoog ze over het terras, beweging na beweging voerde ze tot in de puntjes uit. Andreas zat verbijsterd te kijken. Erika had controle over elke spier in haar lichaam.

Een korte aarzeling ... het leek op struikelen. Hij zag hoe Erika gefrustreerd naar de cd-speler liep. Ze begon opnieuw met het nummer, beweging na beweging, een zoektocht naar perfectie. Andreas

zat het tafereel vanaf de nok van het dak stilletjes te bekijken. Hij luisterde naar de zachte muziek en was onder de indruk van de gratie waarmee ze danste.

Het was alleen hij, Erika, en Prokofiev's *Romeo & Juliet*.

*

Laisa Blanco opende moeizaam haar ogen. Ze voelde haar hoofd tollen. Het leek alsof haar hersenpan bij elke hartslag kon ontploffen. Ze voelde zich misselijk en wist niet hoe lang ze bewusteloos was geweest, misschien wel een paar dagen. Een pluk goudblond haar plakte in haar uitgedroogde mond. Het smaakte vies.

Alleen een kier bovenaan een metalen deur liet een klein beetje licht door. De groezelige ruimte waarin ze zat was verder pikdonker. Ze zette haar hand op de modderige vloer, duwde haar lichaam wat omhoog, en staarde verdwaasd om zich heen.

Met moeite ontwaarde ze een ander meisje, kennelijk bewusteloos liggend op de grond, in de hoek van de stenen ruimte. Laisa herkende het ronde gezichtje van Rachele Traini, één van de balletmeisjes van Enrico Moretti. Haar borstkas ging gelukkig nog op en neer, maar wàt Laisa ook probeerde: ze kon Rachele niet wakker krijgen.

Het jonge meisje begon zachtjes te snikken. Ze wist niet meer wat er allemaal gebeurd was. Het laatste wat ze zich nog kon herinneren was het geluksgevoel, omdat ze de rol van *Juliet* mocht dansen.

Tijdens de repetities met Enrico had ze de hele dag het beste van zichzelf gegeven. Zelfs de veeleisende choreograaf was tevreden, de voorstelling zou een succes worden.

En nu was ze hier! Ze begreep absoluut niet waarom iemand haar door deze hel liet gaan.

Plotseling ging met veel geratel de deur open. Laisa kroop angstig achteruit, totdat ze bij de vier jaar oudere Rachele was. Het leek wel alsof Laisa haar hulp vroeg, maar Rachele was niet in staat om ook maar een pink te verroeren. Het felle licht, dat door de geopende

deur naar binnen priemde, dwong Laisa om haar oogleden op elkaar te persen. Ze kon niet zien wie daar roerloos naar haar stond te gapen.

'Chi sei? Cosa vuoi?' vroeg ze. Wie was die persoon, wat wilde die van haar?

Een flesje water en een zak met brood werd lomp op de vuile vloer gegooid. De deur ging weer dicht en op slot. Laisa bleef roerloos voor zich uitstaren, omklemde, naar troost zoekend, haar eigen lichaam en schommelde zachtjes heen en weer. Het duurde meer dan een kwartier voor ze haar angst zover de baas was dat ze op handen en voeten naar het flesje water kon kruipen.

Wat *had* ze een honger en een dorst.